

ความรู้ ความหวัง และกำลังใจ
เพื่อปลอดภัยจากวัณโรค

จัดทำโดย

มูลนิธิวิจัยวัณโรคและโรคเอดส์

และสถาบันวิจัยวัณโรคแห่งประเทศไทยที่ปทุม

ความรู้ ความหวัง และกำลังใจ เพื่อปลอดภัยจากวัณโรค

ISBN 974-92318-5-6

จัดทำโดย : มูลนิธิวิจัยวัณโรคและโรคเอดส์ และสถาบันวิจัยวัณโรคแห่งประเทศไทย (RIT)

สนับสนุนโดย : มูลนิธิป้องกันเอดส์แห่งประเทศไทย (JFAP)

ด้วยความอนุเคราะห์ทางวิชาการจาก :

ศาสตราจารย์นายแพทย์ชัยเวช นุชประยูร (สภากาชาดไทย และสมาคมปราบวัณโรคแห่งประเทศไทย)

นายแพทย์วัฒน์ อุทัยวิทย์ (โรงพยาบาลเชียงใหม่ประชานุเคราะห์)

แพทย์หญิงพัชรี ชันติพงษ์ (โรงพยาบาลเชียงใหม่ประชานุเคราะห์)

นายแพทย์เจริญ ชูโชติถาวร (สถาบันโรคทรวงอก กระทรวงสาธารณสุข)

แพทย์หญิงศรีประพา เนตรนิยม (กลุ่มวัณโรค, กรมควบคุมโรค

กระทรวงสาธารณสุข)

นายแพทย์ ดร.ปฐม สวรรค์ปัญญาเลิศ (สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์สาธารณสุข

กระทรวงสาธารณสุข)

Dr.Takashi Yoshiyama (RIT) Dr.Hideki Yanai (RIT)

Dr.Norio Yamada (RIT) Dr.Kunihiko Ito (RIT)

บรรณาธิการอำนวยการ : ดร.จินตนา งามวิทยาพงศ์-ยาโน

กองบรรณาธิการ : ทรามวัย หลวงจิณา, อมรรัตน์ วิริยะประสพโชค

ผู้เขียน : ดร.อรศรี งามวิทยาพงศ์

ประสานงานการผลิต : สถาบันการจัดการแบบองค์รวม โทรศัพท์/โทรสาร 02-433-3752

พิมพ์ครั้งที่ 1 : กรกฎาคม 2547 จำนวน 10,000 เล่ม

กราฟฟิค : บุษดี เหมือนพงษ์

ภาพปก : ทวีพร ทองคำใบ

ภาพวาด : ธรรมศักดิ์ สิทธิพงศ์ศุทธิ์

พิมพ์ที่ : บริษัท 21 เซ็นจูรี จำกัด

สงวนลิขสิทธิ์ : การนำข้อความ - รูปภาพใด ๆ ในหนังสือเล่มนี้ไปเผยแพร่ หรือไปผลิตใหม่ไม่ว่าโดยส่วนตัวหรือทั้งหมดจะต้องได้รับการยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษรจากมูลนิธิวิจัยวัณโรคและโรคเอดส์ เลขที่ 1050/2 ถนนสถานพยาบาล อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย 57000 โทร.053-752-162 โทรสาร 053-752-448 email: thrif@tbhiv.org

หนังสือเล่มนี้เป็นความรับผิดชอบของบรรณาธิการอำนวยการแต่เพียงผู้เดียว มิได้เป็นความรับผิดชอบหรือสะท้อนความคิดเห็นของมูลนิธิวิจัยวัณโรคและโรคเอดส์, สถาบันวิจัยวัณโรคแห่งประเทศไทย, ที่ปรึกษาทางวิชาการ หรือขององค์กรผู้ให้ทุนสนับสนุนการจัดพิมพ์แต่อย่างใด

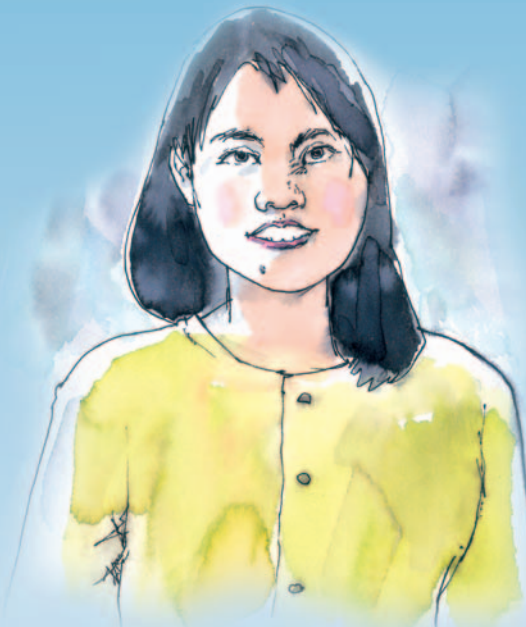
อยู่กับเอดส์และวัณโรค

อย่างมีความหวัง

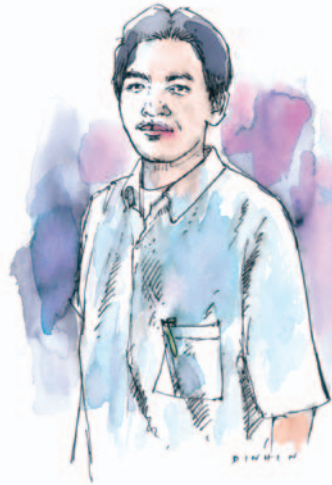
วงการแพทย์ทั่วโลกได้ต่อสู้เพื่อเอาชนะและบรรเทาความทุกข์ทรมานให้แก่ผู้ติดเชื้อเอดส์มาอย่างต่อเนื่อง และความพยายามดังกล่าวก็ประสบความสำเร็จมาเป็นลำดับทำให้ปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงที่ช่วยให้ผู้ติดเชื้อเอดส์มีความหวังและกำลังใจมากขึ้น

เมื่อก่อน คนติดเชื้อเอดส์คือคนสิ้นหวัง ป่วยกระสากะส่าะ ได้แต่รอวันตาย ไม่สามารถมีชีวิตที่ยืนยาว

เดี๋ยวนี้ มีผู้ติดเชื้อเอดส์จำนวนมากที่ยังมีชีวิตอยู่ด้วยการดูแลสุขภาพตามที่หมอแนะนำ เช่น กินอาหารที่มีประโยชน์, ออกกำลังกาย, เมื่อเจ็บป่วย ไม่ว่าจะเล็กน้อยอย่างเช่น ไข้หวัด, ท้องเสีย, หรือเจ็บป่วยมากเช่นวัณโรค ก็รักษาให้ดีขึ้นได้ ผู้ติดเชื้อเอดส์จึงไม่ใช่คนสิ้นหวัง

*อ่านชีวิตจริงของคนในภาพวาดได้ในภาคกำลังใจ

เมื่อก่อน ผู้ติดเชื้อเอดส์มีอายุสั้น และต้องทนทุกข์ทรมานเนื่องจากไม่มียาต้านไวรัสเอดส์ ร่างกายไม่มีภูมิคุ้มกันที่จะต่อสู้กับโรคติดเชื้อต่าง ๆ ที่รุมกันฉวยโอกาสโจมตีร่างกายให้เจ็บป่วย ต่อมามีการค้นพบยาต้านไวรัสแต่ยาเหล่านี้ก็มีราคาแพงมากจนกระทั่งคนยากจนไม่มีโอกาสที่จะได้รับยาดังกล่าว

เดี๋ยวนี้ มีการค้นพบยาต้านไวรัสเอดส์ที่มีคุณภาพเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ จากการทุ่มเทค้นคว้าอย่าง

ไม่หยุดยั้งของวงการแพทย์ทั่วโลก และยากี่มีราคาถูกลง ปัจจุบันผู้ติดเชื้อเอดส์ที่ยากจนก็มีโอกาสได้รับประทานยาต้านไวรัสด้วย

เมื่อก่อน โรคเอดส์ถือกันว่าเป็นโรค “ตายลูกเดียว” ไม่มีทางรอด

เดี๋ยวนี้ วงการแพทย์ถือกันว่าโรคเอดส์เป็นโรคเรื้อรังชนิดหนึ่งคือ เป็นโรคที่ถึงแม้จะรักษาไม่หายขาด แต่ก็สามารถรักษาเพื่อพยุงชีวิตผู้ป่วยเอาไว้ได้ ไม่ใช่มีแต่ต้องตายอย่างเดียวเท่านั้น

ปลอดภัยจากวัณโรค

ชีวิตของผู้ติดเชื้อเอชไอวีในปัจจุบันจึงถือกันว่าไม่หมดหวัง ยิ่งถ้ารู้เท่าทันศัตรูตัวสำคัญมากเท่าไร ผู้ติดเชื้อเอชไอวีก็มีโอกาสที่จะพุงชีวิตตนเองให้ยืนยาวได้มากขึ้นด้วย “วัณโรค” เป็นศัตรูสำคัญตัวหนึ่งของผู้ติดเชื้อเอชไอวี เพราะ 1 ส่วนใน 3 ส่วน ของผู้ติดเชื้อเอชไอวีจะป่วยและตายด้วยวัณโรค ทั้ง ๆ ที่วัณโรครักษาให้หายได้ ถ้ามีความรู้และกำลังใจในการรักษา เหมือนตัวอย่างที่เล่าไว้ในหนังสือนี้

วัณโรคคืออะไร?

เกิดขึ้นได้กับส่วนใดของร่างกาย

- วัณโรคเป็นโรคติดต่อทางลมหายใจจากคนสู่คน เกิดจากเชื้อวัณโรคซึ่งเป็นเชื้อแบคทีเรียชนิดหนึ่ง วัณโรคไม่ใช่โรคหอบหืด, ไม่ใช่โรคปอดบวม และไม่ใช่โรคที่เกิดจากกรรมพันธุ์
- วัณโรคเกิดขึ้นได้กับอวัยวะหลายส่วนของร่างกาย แต่ที่พบบ่อยและเป็นวัณโรคที่ติดต่อผู้อื่นได้คือ **วัณโรคปอด**

เชื้อวัณโรคอยู่ที่ไหน ?

เข้ามาอยู่ในร่างกายได้อย่างไร

- เชื้อวัณโรคตัวเล็กมากจนเรามองด้วยตาเปล่าไม่เห็น ล่องลอยอยู่ในอากาศได้นานโดยเฉพาะในที่ซึ่งอากาศถ่ายเทไม่ดี เช่น ในห้องแอร์, ห้องทึบที่ปิดประตูและหน้าต่างตลอดเวลา
- ผู้ป่วยวัณโรคปอดที่ยังไม่ได้รับการรักษา สามารถแพร่เชื้อวัณโรคไปในอากาศโดยการไอ, การขากเสมหะ, การพูดหรือหัวเราะ

- เมื่อเราหายใจเอาอากาศที่มีเชื้อไวรัสโรคปณ
อยู่เข้าไป เชื้อไวรัสโรคจะอยู่ในร่างกายโดย
ที่ไม่มีอาการใด ๆ บอกให้รู้เลยเพราะคนที่มี
ภูมิต้านทานโรคปกติ ร่างกายจะสามารถสยบ
เชื้อไวรัสโรคไม่ให้ออกฤทธิ์เดชอะไรได้ มีแต่หลบ
ซ่อนตัวอยู่อย่างเงียบ ๆ ในร่างกายของคน
ผู้นั้นเขาจึงเป็นเพียง “ผู้ติดเชื้อไวรัสโรค” คือ
มีเชื้อไวรัสโรคอยู่ในตัว โดยไม่ป่วยและไม่แพร่
เชื้อโรคให้คนอื่น
- แต่เมื่อใดที่ร่างกายมีภูมิต้านทานโรคลดน้อย
ลง เกิดความอ่อนแอ เช่นผู้ติดเชื้อเอชไอวี, ผู้ป่วย
เบาหวาน, หรือคนชรา เชื้อไวรัสโรคที่เคยแอบ
ซ่อนอยู่เดิมอย่างเงียบ ๆ ก็จะได้ที่ออกฤทธิ์
ร้ายโจมตีทำอันตรายต่อปอดหรืออวัยวะ
อื่น ๆ จนเจ็บป่วย คนกลุ่มนี้เรียกว่า “ผู้ป่วย
ไวรัสโรค” คือมีอาการป่วยและแพร่เชื้อไวรัสโรค
ให้คนอื่นได้

หมอบอกว่า ในคนจำนวน 100 คนที่ติดเชื้อไวรัสโรค
จะมีเพียง 10 คนเท่านั้นที่จะป่วย ส่วนที่เหลืออีก 90 คน
จะเป็นผู้ติดเชื้อไวรัสโรคซึ่งไม่ป่วยและไม่แพร่เชื้อ

ผู้ป่วยวัณโรคปอด

มีอาการอย่างไร

ผู้ป่วยวัณโรคปอดมักจะมีอาการไอเรื้อรังอยู่เป็นเวลานานเกิน 3 อาทิตย์ หรือไอแล้วมีเลือดปนออกมากับเสมหะ(เสลด), อ่อนเพลีย, มีไข้, เหงื่อออกตอนกลางคืน, เจ็บหน้าอก, เบื่ออาหาร, น้ำหนักตัวลดลง แต่การจะบอกให้แน่นอนว่าใครป่วยเป็นวัณโรคปอด จะต้องเก็บเสมหะ (หรือเสลด) ของผู้มีอาการนำส่งส่งไปที่โรงพยาบาล เพื่อไปส่งกล้องจุลทรรศน์ตรวจหาเชื้อและเพาะเชื้อวัณโรค รวมทั้งการพิจารณาผลการเอกซเรย์ปอด การตรวจร่างกาย หรือการดูจากอาการที่ปรากฏภายนอกไม่สามารถยืนยันว่าป่วยเป็นวัณโรคปอดได้

ถ้าติดเชื้อเอชไอวีแล้ว มาติดเชื้อวัณโรคหรือป่วยด้วยวัณโรคอีก ต้องรักษาใหม่ ได้ประโยชน์หรือเปล่า เสียเวลาหรือไม่

- **ต้องรักษา** เพราะโรคเอชไอวีเป็นโรคเรื้อรัง ไม่ใช่โรคตายลูกเดียวอย่างที่บอกมาในตอนต้น ดังนั้น จึงไม่ควรปล่อยชีวิตให้หมดหวังกับวัณโรคซึ่งรักษาให้หายได้
- ที่สำคัญอีกอย่างคือ การรักษาวัณโรค จะช่วยให้คนในครอบครัว หรือผู้ที่คอยดูแลผู้ป่วยอย่างใกล้ชิด มีความปลอดภัยไม่ติดเชื้อวัณโรคจากผู้ป่วย เพราะเมื่อผู้ป่วยกินยารักษาวัณโรคเข้าไปแล้ว ยา ก็จะฆ่าเชื้อและสกัดเชื้อวัณโรคไม่ให้แพร่ไปติดต่อกันอื่น ผู้ป่วยจึงไม่ต้องสร้างบาปแพร่เชื้อไปสู่คนอื่น

ทำอย่างไรจะปลอดภัย จากวัณโรค?

○ สำหรับผู้ติดเชื้อเอชไอวีที่ป่วยด้วย วัณโรค

วัณโรครักษาให้หายได้ แต่ต้องมีความรู้ ความตั้งใจและกำลังใจในการรักษา เพราะต้องกินยาหลายชนิด ติดต่อกันอย่างน้อย 6 เดือน การกินยาไม่ต่อเนื่องและไม่ถูกจำนวน ตามที่หมอสั่ง อาจจะทำให้เชื้อวัณโรคดื้อยา รักษาไม่ได้ หรืออาจป่วยเป็นวัณโรคซ้ำอีก หลังจากรักษาหายแล้ว

○ สำหรับผู้ติดเชื้อเอชไอวีที่ยังไม่ได้ป่วยด้วยวัณโรค

หลีกเลี่ยงการคลุกคลีใกล้ชิดกับผู้ป่วยที่มีอาการไอเรื้อรัง และผู้ป่วยวัณโรคที่ยังไม่ได้รับการรักษาหรืออยู่ในช่วงแพร่เชื้อโรคได้ คือรักษามายังไม่ถึง 3 อาทิตย์ โดยหลีกเลี่ยงการคลุกคลีผู้ป่วยในที่ไม่มีอากาศถ่ายเทเป็นเวลานาน

- ควรรับคำปรึกษาจากแพทย์เพื่อกินยาป้องกันวัณโรค
- พบเจ้าหน้าที่เพื่อตรวจรักษาทันทีที่มีอาการของวัณโรค

คำแนะนำ สำหรับทุกคน

- ▶ ใช้ผ้าเช็ดหน้าหรือกระดาษชำระ ปิดปากและจมูกให้มิดชิดในเวลาไอ และชวนให้คนอื่นทำอย่างนี้เหมือน ๆ กัน นอกจากเพื่อป้องกัน วัณโรคแล้ว ยังเป็นการป้องกันโรคติดต่อทางลมหายใจอื่น ๆ เช่น โรคหัด, ชาร์ส
- ▶ ที่อยู่อาศัยควรมีอากาศถ่ายเทสะดวก และมีแสงแดดส่องถึง แสงแดด สามารถฆ่าเชื้อวัณโรคได้ดี ควรหมั่นนำที่นอน ผ้าห่มผึ่งแดดเป็นประจำ
- ▶ เชื้อวัณโรคมีชีวิตอยู่ได้นานเป็นปี ๆ ในที่ซึ่งแออัด, มืดทึบ และไม่มี การระบายอากาศ ดังนั้นควรหลีกเลี่ยงการไปอยู่สถานที่ดังกล่าว เช่น โรงหนัง, ร้านอาหารโอเคะ ฯลฯ
- ▶ งดบุหรี่, เหล้า และสารเสพติด เพราะสิ่งเหล่านี้ ทำลายภูมิคุ้มกันของร่างกาย ทำให้ร่างกายอ่อนแอ ติดเชื้อโรคง่าย เจ็บป่วยง่าย
- ▶ หากมีอาการไอเรื้อรังนาน 2-3 อาทิตย์ หรือไอมีเลือดติดเสมหะควร ไปปรึกษาเจ้าหน้าที่อนามัย หรือพบแพทย์ อย่าซื้อยากินเองหรือ ทดลองใช้ยาของคนอื่น
- ▶ ประชาชนควรเข้าใจว่า ผู้ป่วยวัณโรคที่กินยารักษาวัณโรคเกิน 3 อาทิตย์แล้วอาการไอจะลดลง ความสามารถแพร่เชื้อวัณโรคให้ผู้อื่น ก็ลดลงมาก **จึงไม่ควรรังเกียจผู้ป่วยวัณโรคที่ได้รับการรักษา**

ไอถูกวิธี จะดีกับทุกคน

ทุกครั้งที่ไอ จำให้ขึ้นใจว่า

ไอแบบนี้ เเท่แต่ไม่ปลอดภัย ถ้าคนไอมีโรค เชื้อโรค
จะแพร่กระจายไปได้ สร้างบาปโดยไม่รู้ตัว

ไอแบบนี้ ปิดปากและจมูกมิดชิด ปลอดภัยไม่เอาโรคไปให้ใคร

ทำพิธีจูน ! วัคซีนโรคและเอดส์ไม่ได้ติดต่อ โดยการกินอาหารร่วมกัน

ทีมหมอและพยาบาล ซึ่งประกอบด้วย คุณหมอสุดาณี คุณหมอนันทนา คุณหมอโชติพงษ์ และคุณพยาบาลวิภาภรณ์ แห่งโรงพยาบาลแม่จันนั่งล้อมวงกินข้าวกับอาสาสมัครผู้ติดเชื้อเอดส์ และคนไข้วัดโรค เพื่อพิสูจน์ให้เห็นชัดๆ ว่า คนไข้ที่กินยารักษาวัณโรคอย่างเคร่งครัดเกิน 3 อาทิตย์ไปแล้ว และมีอาการไอน้อยลง จะไม่แพร่เชื้อวัณโรคให้คนอื่น เพราะฉะนั้นชาวบ้านไม่ควรรังเกียจ สามารถร่วมวงกินอาหารกันได้

คุณหมอบอกว่า เอดส์และวัณโรคไม่ได้ติดต่อโดยการกินอาหารร่วมกัน แต่ก็มีอีกหลายโรคที่ติดต่อกันทางน้ำลายได้ เช่น แผลริมที่ปาก, แผลร้อนใน ดังนั้นเมื่อร่วมวงกินอาหารด้วยกัน ทุกคนต้องมีช้อนของตัวเอง และต้องใช้ช้อนกลางตักอาหารที่ต้องกินร่วมกัน และต้องมีถ้วยน้ำแยกคนละใบด้วยนะจ๊ะ

เกิดอะไรขึ้น?

เมื่อเชื้อไวรัสโรคเข้าไป
ในร่างกายของเรา!!!

คนปกติที่ไม่มี
เชื้อไวรัสโรค

หายใจเอาอากาศ
ที่มีเชื้อไวรัสโรคเข้าไป

ร่างกายติด
เชื้อไวรัสโรค

ร่างกายไม่ติด
เชื้อไวรัสโรค

ถ้าร่างกาย
มีภูมิต้านทานดี

เขาจะเป็น "ผู้ติดเชื่อวัณโรค" คือ

- เชื้อวัณโรคถูกสกัดไม่ให้ออกฤทธิ์ได้แต่แอบซ่อนในร่างกาย โดยไม่ทำให้ป่วย
- ไม่มีอาการป่วย
- แพร์เชื่อวัณโรคให้ผู้อื่นไม่ได้
- ถ้ากินยาป้องกันวัณโรค (ยา 1 ชนิด เป็นเวลา 9 เดือน) ก็จะลดความเสี่ยงต่อการป่วยเป็นวัณโรคได้

ถ้าร่างกายมี
ภูมิต้านทานไม่ดี

เขาจะเป็น "ผู้ป่วยวัณโรค" คือ

- มีอาการป่วยและสามารถแพร่เชื่อวัณโรคให้ผู้อื่นได้ถ้าไม่รักษา
- ถ้ากินยารักษาวัณโรคอย่างถูกต้อง (ยา 4 ชนิด กินอย่างน้อย 6 เดือน) เขาจะหายป่วยได้
- ผู้ป่วยที่กินยารักษาวัณโรคไปเกิน 3 อาทิตย์ ยาจจะสกัดเชื่อวัณโรคไม่ให้แพร่ไปติดต่อกันคนอื่น

ทำอย่างนี้ ไม่ลืมกินยา!

ปัญหาของคนไข้โรคคือต้องกินยาให้ครบ และต่อเนื่องไม่น้อยกว่า 6 เดือน วิธีที่ดีที่สุดเพื่อป้องกันการลืมกินยาก็คือ มีเจ้าหน้าที่พยาบาล หรืออาสาสมัครดูแลให้คนไข้กินยาทุกวัน แต่หากทำไม่ได้ วิธีป้องกันการลืมกินยา ที่คนไข้หลายรายใช้ได้ผลดี คือ การเก็บยาไว้ในที่ซึ่งมองเห็นง่าย ๆ และต้องมองทุกวัน เช่น บนโต๊ะกินข้าว, ที่ตม่น้ำ, บนหลังโทรทัศน์, หลังตู้เย็น, ตู้เสื้อผ้า, โต๊ะแต่งหน้า หรือเขียนตัวหนังสือโต ๆ ติดไว้ในที่มองเห็นได้ง่าย

ชีวิตยังมีหวัง ถ้ากำลังใจยังมีอยู่

บางคนอาจไม่เชื่อว่า การมีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับไวรัสและเอดส์ จะสามารถชุบชีวิตผู้ป่วยไวรัสที่ท้อแท้สิ้นหวัง ทุกข์ทรมานจากความเจ็บป่วยได้จริง เรื่องราวที่ท่านจะได้อ่านต่อไปนี้เป็นเรื่องจริงทั้งสิ้น (ยกเว้นเพียงชื่อซึ่งสมมุติขึ้นแทนชื่อจริง เพื่อความเหมาะสมในการเผยแพร่) คนไข้เหล่านี้นอกจากเจ็บป่วยด้วยไวรัสแล้ว ยังติดเชื้อเอดส์ร่วมด้วย หลายคนมีโรคอื่นแทรก เป็นที่น่าสนใจว่าทั้ง ๆ ที่ในสมัยก่อนยังไม่มียาต้านไวรัส เอดส์รักษาเหมือนสมัยนี้ และคนไข้หลายคนยากจนไม่มีงานทำ บางคนถูกแยกให้อยู่คนเดียว แต่เหตุใดคนไข้เหล่านี้สามารถเอาชนะไวรัสได้

ผู้จัดพิมพ์ขอขอบคุณคนไข้ทั้ง 6 ท่าน ที่อนุญาตให้นำเรื่องราวและรูปภาพมาเผยแพร่ เพื่อเป็นความหวังและกำลังใจให้กับผู้ตกอยู่ในความทุกข์เหมือนที่พวกเขาเคยประสบมาก่อน เพื่อให้คนอื่น ๆ ได้รู้ว่าแม้ลำบากเพียงใด

“ ชีวิตยังมีหวัง ถ้ากำลังใจยังมีอยู่ ”

นิตยา... ลำบากแค่ไหน ใจไม่

ก่อนการรักษา

หลังการรักษา

นางนิตยา (ชื่อสมมุติ) อายุ 28 ปี

นิตยาติดเชื้อเอคส์จากสามีซึ่งเสียชีวิตไปแล้ว 5 ปี ทั้งให้เธอและลูกอีก 2 คนต่อสู้ชีวิตกันตามลำพัง เธอกลับมาอยู่บ้านพ่อแม่พร้อมกับลูกสาว ส่วนลูกชายให้ญาติฝ่ายสามีช่วยดูแล เธอเริ่มป่วยด้วยอาการไข้ อ่อนเพลีย หอบเหนื่อย และไอมากจนทรมาณถึงกับนอนไม่ได้เลย เมื่อไปโรงพยาบาลตรวจพบว่าเป็นวัณโรคปอด เธอก็ตั้งใจว่าจะรักษาตัวเองให้หาย หลังจากกินยารักษาวัณโรคไปได้ประมาณ 2-4 อาทิตย์ อาการไอลดลง ไม่ทรมาณเหมือนเดิม และไม่มีอาการหอบเหนื่อย เธอเล่าว่า ตั้งใจกินยามากคอยระวังไม่ให้ลืมหิน เพราะช่วงรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล เธอเห็นผู้ป่วยวัณโรคคนหนึ่งต้องถูกฉีดยาทุกวัน ซึ่งหมอบอกว่า ถ้ากินยาไม่ต่อเนื่องสม่ำเสมอจะทำให้เชื้อดื้อยา ต้องเริ่ม

ไม่เคยยอมแพ้ แนวแน็กินยา เพื่ออยู่ดูแลลูก

รักหากันใหม่และต้องใช้ยาฉีดด้วย

นิตยาเป็นตัวอย่างของผู้ติดเชื้อเอดส์ที่ป่วยเป็นวัณโรคที่ทรหดอดทนในการต่อสู้กับวัณโรคอย่างเข้มแข็งมาก ใส่ใจในการกินยาโดยไม่เคยย่อท้อต่อความลำบากใด ๆ แม้ว่าเธอจะเป็นเชื้อราในปาก ทำให้แม้แต่กินน้ำก็ลำบากและทรมานมาก บางครั้งถึงกับกลืนยาไม่ได้เลย แม้จะบดยาให้เป็นผงแล้วก็ตาม แต่เธอก็อดทนกินยาช่วงเดือนที่ 4 และ 5 ของการกินยา เธอมีอาการปวดหัว อาเจียนบ่อย กินยาเข้าไปก็อาเจียนออกมาหมด ต้องกินใหม่ แต่เธอก็ไม่เคยหยุด และคอยบันทึกการกินยาในสมุดเพื่อไม่ให้ลืมนั่น แม้จะอาเจียนออกหรือเจ็บปากจนกินไม่เป็นเวลาหรือกินไม่ได้ ก็จะจด

ไว้ตลอดเพื่อกินใหม่ให้ครบ

ครั้งหนึ่งนิตยาป่วยหนักมากจากโรคฉวยโอกาส คือ เชื้อราขึ้นสมองจนปวดหัวมาก ชัก ตาค้างไม่รู้สึกรู้สีกตัว ตอนนั้นคิดว่าตัวเองไม่รอดแล้ว แต่ในที่สุดเธอก็หายได้และตั้งหน้าตั้งตาต่อสู้ชีวิตและรักษาโรคต่าง ๆ ต่อไปอย่างอดทนจนกระทั่งหายจากวัณโรค อาการเจ็บป่วยต่างๆ ดีขึ้น ช่วยเหลือตนเองได้ เธอบอกว่า “**วัณโรครักษาได้** ก็อยากเป็นตัวอย่างของผู้ป่วยที่หายจากการรักษา จะได้เป็นกำลังใจให้คนอื่น ๆ แล้วก็ไม่อยากให้พ่อแม่มาดูแลเรา และเราต้องอยู่ดูแลลูกด้วย”

สุดา... “กินยาแต่ละครั้ง แต่ก็อดทนเพื่อความบ

นางสุดา (ชื่อสมมติ) อายุ 34 ปี

ภาพหลังการรักษา

เธอเป็นผู้หญิงอีกคนหนึ่งซึ่งโชค
ร้ายที่ติดเชื้อเอดส์และวัณโรคจากสามี
เมื่อสามีเสียชีวิตสุดากลับไปอยู่บ้าน
พ่อแม่ของเธอ แล้ววันหนึ่ง เธอเกิด
ป่วยหนักจนต้องเข้าโรงพยาบาล
นอนป่วยอยู่ 4 วัน 3 คืน หมอก็บอก
ว่า เธอถูกเชื้อวัณโรคฉวยโอกาส
โจมตีร่างกายของเธอที่อ่อนแอจาก
การติดเชื้อเอดส์ แต่หมอก็บอกเธอว่า
วัณโรคปอดรักษาให้หายได้จึงควร
รักษา เพราะจะช่วยให้เธอหายจาก
อาการทรมาณต่าง ๆ ที่เกิดจาก
วัณโรคได้ เช่น การไออย่างรุนแรง
หอบ หายใจขัด และจะช่วยป้องกัน
ไม่ให้คนที่อยู่ใกล้เธอติดเชื้อวัณโรค
จากเธอด้วย

ั้งใช้เวลาเป็นชั่วโมง ลดภัยของคนที่เรารัก”

สุดาเล่าว่า เธอตัดสินใจรักษา แล้วก็ไม่เคยคิดที่จะเปลี่ยนใจด้วย ทั้ง ๆ ที่ตอนช่วงเริ่มกินยาใหม่ ๆ นั้น ต้องใช้เวลานานเป็นชั่วโมงกว่าจะกลืนยาให้ครบจำนวนในแต่ละวัน “ตอนนั้นเป็นเข็วราในช่องปากและคอ รู้สึกอ่อนเพลีย กินอาหารไม่ได้ โยจนเหมือนใจจะขาดให้ได้ แต่ก็ต้องฝืนกลืนยาให้ครบในแต่ละวัน โดยมีแม่ให้กำลังใจทุกคืน” แม้จะรู้ว่าต้องกินยานั้นติดต่อกันไปถึง 6 เดือนกว่าจะหาย แต่สุดาก็คอดทนตั้งใจกินยาจนครบไม่เคยขาด ไม่เคยลืม จนกระทั่งอาการดีขึ้นเรื่อย ๆ และเธอก็หายจากวัณโรค มีสุขภาพแข็งแรง มีแรง

ทำงานได้อย่างเต็ม น้ำหนักเพิ่มจาก 33 กิโลกรัมเป็น 39 กิโลกรัม เพราะในช่วงที่อาการเริ่มดีขึ้น เธอกินได้นอนหลับ ไม่ต้องทรมานจากอาการต่าง ๆ ของวัณโรค

เธอบอกว่า ความตั้งใจที่จะกินยาให้ครบ มาจาก “เพราะรักพ่อแม่ หมอบอกว่าถ้ากินยา รักษา ก็จะไม่แพร่เชื้อวัณโรคให้พ่อแม่เลยตั้งใจกินยา เพราะเป็นห่วง ไม่อยากให้พ่อแม่และคนอื่น ๆ มาติดวัณโรคจากเรา แต่เราเป็นคนเดียวก็แย่มากแล้ว”

เสนาะ... เพราะ

นายเสนาะ (ชื่อสมมุติ) อายุ 34 ปี

ก่อนการรักษา

หลังการรักษา

เสนาะเป็นพ่อม่าย เขาเป็นอีกคนหนึ่งซึ่งติดเชื้อเอดส์แล้วป่วยเข้าโรงพยาบาลด้วยอาการหอบ ไอ เหนื่อย รักษาไม่ทันหายก็กลับบ้านก่อน ต่อมาโรงพยาบาลตรวจพบว่าเขาป่วยเป็นวัณโรคปอด โรงพยาบาลจึงตามเอายารักษาวัณโรคไปให้เขาที่บ้าน แนะนำให้เขากินยา แต่กินยาไปได้พักหนึ่ง ก็เกิดอาการแพ้ เขาจึงคิดจะหยุดกินยา เพราะรู้สึกว่ามันกินต่อไปไม่ไหว ร่างกายอ่อนเพลียมาก อาเจียนตลอด จนกินอะไรไม่ได้เลย

เขาเล่าว่า “ตอนนั้นนะ รู้สึกท้อแท้ ลึนหวัง ลูกไม่ไหว ไม่อยากลูก นึกแต่อยากตาย เพราะคิดว่าตัวเราเป็นทั้งวัณโรคทั้งเอดส์” แต่โชคดีที่พยาบาลเยี่ยมบ้านแนะนำให้พ่อกับพี่

ะคิดสู้ จึงยืนได้อีก

สาวโดยอธิบายให้เข้าใจว่าวัณโรค รักษาให้หายได้ และผู้ติดเชื้อเอดส์ ไม่ใช่คนสิ้นหวัง ถ้าเขาอดทนกินยาต่อไป ที่สำคัญคือ การกินยารักษาวัณโรคเป็นการป้องกันไม่ให้ผู้ป่วยแพร่วัณโรคไปติดต่อให้คนอื่น คนที่คอยดูแลเขาจะได้ไม่ต้องเสี่ยงอันตรายกับการติดเชื้อวัณโรคจากเขาด้วย เมื่อเสนาะได้ฟังแล้ว ก็ตัดสินใจที่จะกินยาสู้กับโรคต่อไป โดยครอบครัวคอยให้ความช่วยเหลือดูแลในการกินยาให้ครบถ้วน ต่อเนื่อง

แล้วเสนาะก็พบว่าตนเองตัดสินใจไม่ผิดเลย เพราะเมื่ออดทนกินยาจนครบ 6 เดือน ในที่สุดเสนาะก็หายจากวัณโรค กลับมามีสุขภาพที่แข็งแรงใครจะเชื่อว่า

เขาสามารถลุกขึ้นออกไปถีบรถสามล้อหารายได้มาเลี้ยงครอบครัวได้ และยังได้ช่วยแนะนำผู้ป่วยวัณโรครายอื่นๆ ให้มารักษาที่โรงพยาบาลเพื่อให้หายป่วยเหมือนอย่างเขาด้วย

ด.ญ.พันทิพา...กำพร้านี้

ด.ญ.พันทิพา (ชื่อสมมติ) อายุ 11 ปี

ภาพปัจจุบัน

พันทิพา เป็นเด็กหญิงผู้กำพร้า พ่อแม่ตายจากเธอไปหมดแล้วด้วยโรคเอดส์ เธอเองเป็นผู้ติดเชื้อเอดส์ ต้องอาศัยอยู่กับญาติของพ่อซึ่งให้เธออยู่ร่วมครอบครัวโดยไม่รังเกียจ ต่อมาพันทิพาเริ่มมีอาการเป็นไข้บ่อย ๆ อ่อนเพลีย เบื่ออาหาร มีผื่นขึ้นเป็น ๆ หาย ๆ เป็นอยู่นานร่วมเดือน จึงไปตรวจที่โรงพยาบาลประจำจังหวัด หมอบอกว่าพันทิพาป่วยเป็นวัณโรค ทำให้ญาติที่อยู่ด้วยกลัวติดวัณโรคจากเธอ จึงสร้างกระต๊อบเล็ก ๆ แยกให้เด็กหญิงไปอยู่คนเดียว และจัดหาอาหารแยกให้ต่างหาก

ถึงจะรู้สึกน้อยใจที่ต้องเผชิญความเจ็บป่วยโดยลำพัง แต่เด็กหญิงวัย 11 ปีคนนี้ กลับไม่ยอมแพ้โชคชะตา ตั้งใจมั่นว่าจะต้องรักษาตัวเอง

อยไม่ทอดย ถึงโดดเดี่ยว แต่ไม่เคยท้อ

ให้หายจากวัณโรคให้ได้ เพราะไม่
อยากแพร่เชื้อโรคให้คนอื่น และ
เชื่อว่าชีวิตยังมีความหวัง “หนูกิน
ยารักษาวัณโรคเองทุกวัน ไม่เคย
ลืมกินยาค่ะ เพราะหมอบอกว่าถ้า
กินยาไม่ต่อเนื่องจะทำให้เชื้อมีโอกา
สรักษาไม่หาย หนูอยากหายก็เลย
คอยเตือนตัวเองให้กินยา บางที
ญาติเขาก็เตือนด้วย หมอบอกว่า
ถ้าผู้ติดเชื้อเฮดส์คูลตัวเองให้ดี
รักษาโรคฉวยโอกาสต่างๆ ให้หาย
ก็จะมีชีวิตอยู่ได้นาน หนูเชื่อเพราะ
เห็นพี่ในหมู่บ้านเขาแข็งแรง หมอ
บอกว่าวัณโรคก็หายได้ถ้ากินยาให้
ครบ 6 เดือน”

เมื่อเด็กหญิงกินยารักษา
วัณโรคไปได้ถึงเดือนที่ 3 เธอเริ่ม
รับยาต้านไวรัสเฮดส์ด้วย ตอน

แรกมีอาการแพ้ยาต้าน เกิดปวด
ท้อง อาเจียน แต่เมื่อร่างกายปรับ
ตัวได้ อาการก็หายไป เธอจึงกิน
ยารักษาวัณโรคไปพร้อมกับกินยา
ต้านไวรัส ทุกวันนี้พันทิพาเป็น
เด็กหญิงที่แม้จะตัวเล็กผอม แต่มี
สุขภาพแข็งแรง หน้าตาแจ่มใส พุด
คุยร่าเริงตามวัยของเธอ ญาติที่
ดูแลเธอในปัจจุบันก็มีความเข้าใจ
ที่ถูกต้องเกี่ยวกับวัณโรค ว่าไม่
ต้องกลัวว่าจะติดวัณโรคจากผู้ป่วย
ที่กินยารักษาวัณโรคอย่างเคร่งครัด
เพราะหลังจากกินยาไปได้ 3
อาทิตย์ ยาจะไปสะกัดกั้นไม่ให้ผู้
ป่วยแพร่เชื้อวัณโรคไปให้คนอื่น ดั่ง
นั้นผู้ป่วยจึงสามารถกินข้าวและ
อยู่ร่วมกับคนอื่นได้

ชูชัย... คิดเสียวว่า...

นายชูชัย (ชื่อสมมุติ) อายุ 34 ปี

ก่อนการรักษา

หลังการรักษา

ตอนที่ญาติพาชูชัยเข้าโรงพยาบาลนั้น ทุกคนคิดว่าเขาคง “ไม่รอด” แน่แล้ว เพราะเขาป่วยหนักมาก มีอาการหอบไออย่างหนัก และอ่อนเพลียหมดเรี่ยวแรง หมอบอกว่าเขาป่วยเป็นวัณโรคปอด แต่ยิ่งไปกว่านั้นคือ จากการตรวจเลือดพบว่าชูชัยติดเชื้อเอชไอวีมาก่อนด้วย ! ถึงอย่างนั้นก็ตาม เขาก็ยังตัดสินใจว่าจะรักษาวัณโรค โดยไม่คิดว่าติดเชื้อเอชไอวีแล้วจะรักษาวัณโรคไปทำไม เพราะเชื่อว่าผู้ติดเชื้อเอชไอวียังมีความหวังอยู่ ทั้งๆ ที่ตอนนั้นยังไม่มี การจ่ายยาต้านไวรัสเหมือนปัจจุบันด้วย แต่เขาก็ไม่ท้อถอยที่จะสู้ต่อไป

ชูชัยกลับบ้านพร้อมยารักษาวัณโรคซึ่งหมอกำชับว่าอย่าลืมกินยาให้ต่อเนื่องถึงจะต้องใช้เวลานาน แต่อาการจะดีขึ้นเรื่อย ๆ และจะหาย

เหมือนติดคุก 6 เดือน

จากอาการทรมาณของวัณโรคได้ แต่ซูซัยก็พบว่าการกินยาไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เพราะหลังจากกินยารักษาวัณโรคได้ช่วงหนึ่ง เขาก็มีอาการแพ้ยา ตัวเหลือง อาเจียน ตลอดจนกินข้าวกินปลาไม่ได้ ร่างกายรู้สึกอ่อนเพลียไม่มีแรง หมอจึงให้หยุดยาชั่วคราวประมาณ 10 วัน ช่วงนั้นอาการต่าง ๆ ดีขึ้น มีแรง ไม่อาเจียน แต่ก็ต้องเริ่มกินยาอีกเพราะหยุดนานไม่ได้ เชื่อจะดีอย่า เขากินยาแล้วก็รู้สึกไม่มีแรง และมีอาการคันตามตัว เป็นอย่างนี้ตลอด แต่เขาก็อดทน คันก็เกาไปเรื่อย

ซูซัยเล่าว่า “เคยนึกท้อเหมือนกัน เพราะตอนนั้นทรมาณจนคิดว่าตัวเองไม่รอดแน่แล้ว ยิ่งตอนที่คิดว่าต้องกินยาไปอีกตั้ง 6 เดือน

ลืมนกินไม่ได้ ขาดก็ไม่ได้ แต่ญาติและเพื่อน ๆ เขาให้กำลังใจ บอกว่า “คิดเสียว่าเหมือนติดคุกสัก 6 เดือนก็แล้วกัน” เขาจึงแข็งใจสู้ต่อไม่ยอมหยุดยา แล้วร่างกายก็ค่อย ๆ ฟื้นตัวขึ้น น้ำหนักตัวเพิ่มมากขึ้น จากตอนเริ่มรักษา มีน้ำหนักแค่ 40 กิโลกรัม เมื่ออาการดีขึ้น จนหายจากวัณโรคเขามีน้ำหนักเพิ่มขึ้นเป็น 45 กิโลกรัม และเคยขึ้นสูงสุดถึง 47 กิโลกรัมด้วย ทำให้สุขภาพโดยทั่วไปแข็งแรงขึ้นด้วย

อัมพร... ไม่คิดมาก

ก่อนการรักษา

หลังการรักษา

นางอัมพร (ชื่อสมมุติ) อายุ 29 ปี

อัมพรเป็นคนเหนือ ต่อมาตามไปอยู่กับสามีที่เป็นลูกเรือประมงที่ชุมพร และติดเชื้อเอดส์จากสามี แล้ววันหนึ่งเธอก็ส่งข่าวบอกแม่ว่า เธอป่วยหนัก อยากกลับบ้านแต่ไม่มีเงินค่ารถแม่ของเธอส่งเงินไปให้ เมื่อกลับมาถึงบ้าน แม่พาเธอเข้ารักษาตัวที่โรงพยาบาลในอำเภอด้วยอาการไข้ ไอ หอบเหนื่อย อ่อนเพลีย และน้ำหนักที่ลดหายไปถึง 7 กิโลกรัม หมอเอกซเรย์ปอดส่งเสมหะเธอไปตรวจ แล้วก็พบว่าเธอป่วยเป็นวัณโรคปอด

อัมพรโชคดีที่เป็นคนไม่คิดอะไรมากจนทำให้ตนเองเสียกำลังใจ เธอบอกว่าตั้งแต่ติดเชื้อเอดส์แล้ว เธอไม่สนใจว่าใครจะคิดยังไง เพราะคิดว่าไม่ได้มีแต่เธอคนเดียวที่ติดเอดส์ และติดเอดส์หรือไม่ติดเอดส์

คิดแต่จะหายอย่างเดียว

ก็ต้องตายเหมือนกัน เมื่อรู้ว่าใคร
รังเกียจก็ไม่ใช่ข้อกังวลด้วย แต่
คนที่มีความรู้เกี่ยวกับเอดส์ที่ไม่
กลัวและพูดจากันอยู่เหมือนเดิม
ก็มี การไม่คิดมาก ทำให้เธอไม่
เครียดซึ่งเป็นผลดีกับสุขภาพ เธอ
รักษาวัณโรคไปตามที่หมอแนะนำ
ด้วยการกินยาอย่างต่อเนื่องตลอด
ไม่เคยลืม และไม่เคยคิดจะเลิก

เธอเล่าว่า “กินยาตลอด เขา
ให้กินก็กินไม่ได้คิดอะไรมาก ปลง
แล้ว ทุกคนเกิดมาต้องตายเหมือน

กันหมด ใครจะเร็วจะช้า เรื่องกิน
ยาไม่เคยท้อหรือกลัว” หลังกินยา
รักษาวัณโรคแล้ว อาการที่สร้าง
ความทรมาน คือ หอบเหนื่อยและ
ไอลดลง จนกระทั่งหายป่วยและ
ไปไหนมาไหนได้ สามารถปักผ้า
ชาวเขาหารายได้เล็ก ๆ น้อย ๆ ของ
ตนเอง

อัมพรเป็นอีกตัวอย่างของผู้
ติดเชื่อเอดส์ที่รักษาวัณโรคอย่าง
ตั้งใจ ไม่สิ้นหวัง และพบว่ายังมี
ความหวังอยู่เสมอ

หากคุณเป็นคนหนึ่ง ที่มีโชคชะตาเหมือนคนเหล่านี้ โปรดรู้เถิดว่า

- ชีวิตยังมีหวัง ถ้ากำลังใจยังมีอยู่
- วัณโรครักษาให้หายได้ ถ้ามีความรู้ ความตั้งใจ
- เอดส์เป็นโรคเรื้อรัง รักษาไม่หาย แต่ไม่ใช่ ต้องตายลูกเดียว
“ขอให้ทุกท่านมีความรู้ ความหวังกำลังใจในการสู้ชีวิตต่อไป...”

ขอขอบคุณ

องค์กร, หน่วยงาน, บุคคล ดังต่อไปนี้ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์ จนกระทั่งหนังสือสำเร็จลงได้

- ผู้ป่วย และญาติที่อนุญาตให้ตีพิมพ์เรื่องราวและรูปภาพ ด้วยกุศลจิต ที่ต้องการให้ผู้ป่วยคนอื่นได้รับประโยชน์ และมีกำลังใจในการต่อสู้กับวัณโรค
- มูลนิธิป้องกันเอดส์แห่งประเทศไทย (JFAP) สนับสนุนค่าจัดพิมพ์
- อาจารย์อรศรี งามวิทยาพงศ์ สำนักบัณฑิตอาสาสมัคร มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ อนุเคราะห์เขียนเรื่อง และออกแบบการนำเสนอในหนังสือนี้เพื่อให้ผู้ป่วยและประชาชนทั่วไปสนใจและเข้าใจเนื้อหาได้โดยง่าย
- ศาสตราจารย์นายแพทย์ชัยเวช นุชประยูร, นายแพทย์วัฒน์ อุทัยวาทิตย์, แพทย์หญิงพัชรี ชันติพงษ์, นายแพทย์เจริญ ชูโชติถาวร, แพทย์หญิงศรีประพา เนตรนิยม, นายแพทย์ปฐม สวรรค์ปัญญาเลิศ, Dr.Takashi Yoshiyama, Dr.Hideki Yanai, Dr.Norio Yamada ให้ความอนุเคราะห์อ่านร่างต้นฉบับและให้คำแนะนำด้านวิชาการ
- คุณอมรรัตน์ วิริยะประสพโชค พยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลเชียงรายประชานุเคราะห์ อนุเคราะห์เรื่องและรูปของผู้ป่วย
- โรงพยาบาลแม่จัน: สมาชิกชมรมผู้ติดเชื้อเอดส์ กรุณาอ่านร่างต้นฉบับและให้ข้อเสนอแนะปรับปรุงเนื้อหา, พญ.สุธานี บุรณะเบญจเสถียร พญ.นันทนา พัฒนากิตติกุล นพ.โชติพงษ์ ศิริทิพัฒน์มงคล และพยาบาลวิภาภรณ์ ไชยอาม กรุณาช่วยรับประทานอาหารกับผู้ติดเชื้อเอดส์และผู้ป่วยวัณโรค เพื่อจัดทำภาพประกอบ
- ประชาชนบ้านท่าฮ่อ ตำบลทรายขาว อำเภอพาน จังหวัดเชียงราย อนุเคราะห์อ่านร่างต้นฉบับ รวมทั้งบริจาคเงิน 300 บาท ร่วมจัดพิมพ์หนังสือ: คุณสุนันท์ หม้ออูด, คุณจินตา ปานใจ, คุณซอน บุญยืน, คุณเงินสม ปาล้าลี, คุณมูล คุณเจย, คุณพิชัย บุญรอด และ คุณจุฬารัตน์ มะโนเวียง ช่วยประสานงาน
- คุณศศิธร อุดมทรัพย์ สถาบันการจัดการแบบองค์รวม (กรุงเทพฯ) อนุเคราะห์ประสานงานด้านการผลิตในทุกขั้นตอน
- เจ้าหน้าที่สำนักงานวิจัยวัณโรค, สถาบันวิจัยวัณโรคแห่งประเทศไทย ช่วยประสานงานกับผู้ป่วย: คุณอุทุมพร ทับทิมฉาย; คุณพัชรินทร์ ดวงแก้ว; คุณมาลีรัตน์ สัมพันธ์สิทธิ์; คุณไมตรี อยู่เงิน; คุณสายหยุด มูลเพ็ชร; คุณวรรณุช ประมวลการ
- กัลยาณมิตรจากสถาบันคาร์โลลินสการ์แห่งประเทศสวีเดน ร่วมบริจาคค่าจัดพิมพ์ 5,297.40 บาท
- คุณ Lisa Imadzu อนุเคราะห์ ตรวจสอบแก้หนังสือฉบับภาษาอังกฤษ

ความดีของหนังสือเล่มนี้ขอมอบให้แก่หน่วยงานและบุคคลดังกล่าวข้างต้น ขอบกพร่องทั้งหลาย
เป็นความรับผิดชอบของบรรณาธิการอำนวยการแต่เพียงผู้เดียว

จินตนา งามวิทยาพงศ์-ยาโน

บรรณาธิการอำนวยการ

มิถุนายน 2547

มูลนิธิวิจัยโรคและโรคเอดส์

วิจัยก้าวไกล ประสานใจ ต้านภัยโรคและเอดส์

ใบอนุญาตจัดตั้งมูลนิธิเลขที่ ต.222/2545

ความเป็นมาของมูลนิธิ

โรคเอดส์และโรคเอดส์เป็นปัญหาสาธารณสุขเร่งด่วนระดับโลก รวมทั้งเป็นปัญหาของประเทศไทย ในปี พ.ศ.2535 กลุ่มนักศึกษาปริญญาเอกชาวไทยและชาวญี่ปุ่นได้รวมทีมการวิจัยเป็นสหสาขาวิชาและทำการศึกษาวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและควบคุมโรคเอดส์และโรคเอดส์ โดยมีพื้นที่การวิจัยอยู่ที่จังหวัดเชียงราย ด้วยความตระหนักถึงปัญหาของโรคเอดส์และโรคเอดส์ และรู้ถึงคุณภาพของการวิจัยที่มีต่อการควบคุมโรค กลุ่มนักศึกษาดังกล่าว ได้ทำการวิจัยอย่างต่อเนื่อง ประสบการณ์หนึ่งทศวรรษของการวิจัย ได้ข้อสรุปว่า การแก้ไขปัญหาที่มีความสลับซับซ้อน เช่น โรคเอดส์และโรคเอดส์จะต้องมีการระดมความร่วมมือและสนับสนุนการวิจัยฝึกรอบมในทุกๆระดับทั้งระดับนักวิชาการและระดับชุมชน ทั้งในประเทศและระหว่างประเทศ

การจัดตั้งมูลนิธิวิจัยโรคและโรคเอดส์ เป็นกลไกหนึ่งที่จะช่วยสนับสนุนการขับเคลื่อนงานวิจัยและการฝึกประชาคม เพื่อต่อสู้กับภาวะวิกฤตการณ์ของโรคเอดส์และโรคเอดส์ มูลนิธิได้รับอนุมัติให้จดทะเบียนตามกฎหมายอย่างเป็นทางการเมื่อเดือนมิถุนายน 2545 เป็นองค์กรพัฒนาเอกชนที่ไม่แสวงหากำไร มีวัตถุประสงค์เพื่อทำการศึกษาวิจัยทางด้านวิทยาศาสตร์, สังคมศาสตร์ และระบาดวิทยาเกี่ยวกับโรคเอดส์, โรคเอดส์ และปัญหาสาธารณสุขอื่นที่เกี่ยวข้อง และ สนับสนุนการฝึกรอบมและการพัฒนาทรัพยากรบุคคลทางด้านการศึกษาและสาธารณสุข ตลอดจนให้การปรึกษาทางด้านวิชาการที่เกี่ยวข้องกับโรคเอดส์, โรคเอดส์ และปัญหาสาธารณสุขอื่นที่เกี่ยวข้อง

คณะกรรมการบริหารมูลนิธิฯ

ประธาน	ดร.จินตนา งามวิทยาพงศ์-ยาโน, พย.บ.(เกียรตินิยม), ศค.ม., PhD.
รองประธาน	น.พ.ปฐม สวรรค์ปัญญาเลิศ, พ.บ.(เกียรตินิยม), Dr.P.H.
กรรมการ	ดาเรศ ชูศรี พย.บ., M.P.H.
กรรมการและเหรัญญิก	ปิยะนุช ชัยวัฒน์, ศ.บ.
กรรมการและเลขานุการ	สายหยุด มูลเพ็ชร์ พย.บ., M.P.H.

การให้ความรู้เป็นบุญกุศลอันประเสริฐ

หนังสือเล่มนี้ เกิดขึ้นมาจากแรงบันดาลใจของนักวิจัย ที่เห็นปัญหาการขาดความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับวัณโรคและโรคเอดส์ เห็นปัญหาสังคมมีการรังเกียจผู้ป่วย เห็นปัญหาผู้ป่วยท้อแท้และสิ้นหวังในชีวิต และเห็นปัญหาเจ้าหน้าที่สาธารณสุขเองก็ท้อแท้ในการดูแลผู้ป่วย แต่นักวิจัยก็พบว่า การให้ความรู้และความเชื่อที่ถูกต้องเกี่ยวกับโรค สามารถแก้ไขปัญหาต่างๆได้อย่างมหัศจรรย์ นักวิจัยจึงได้ถ่ายทอดประสบการณ์จากการวิจัยออกมาในหนังสือเล่มนี้

หากท่านเห็นว่าหนังสือเล่มนี้มีประโยชน์ โปรดช่วยเผยแพร่ให้ความรู้แก่ผู้อื่นต่อไป สำหรับหน่วยงานที่ต้องการใช้หนังสือนี้เพื่อให้ความรู้แก่ผู้ป่วย ประชาชนทั่วไป หรือใช้ในการฝึกอบรม สามารถติดต่อขอรับหนังสือได้ที่มูลนิธิวิจัยวัณโรคและโรคเอดส์

หากท่านมีจิตศรัทธา สามารถสนับสนุนกิจกรรมของมูลนิธิฯ ได้โดย:

- ติดต่อโดยตรงที่มูลนิธิวิจัยวัณโรคและโรคเอดส์ เลขที่ 1050/2 ถนนสถานพยาบาล อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย 57000
โทรศัพท์ 053-752-162, 01-764-2400
โทรสาร 053-752-448 email: thrf@tbhiv.org
- บริจาคเงินเข้าบัญชีมูลนิธิวิจัยวัณโรคและโรคเอดส์ ธนาคารกสิกรไทย สาขาเชียงราย เลขที่บัญชี : 154-2-76033-4